

Procés amb Banda Sonora

À Cada revolució té la seva música i el ritme de cada procés sona diferent. La mítica "L'Estaca" de **Lluís Llach** -gravada ara fa 45 anys- ha arribat enguany a les gairebé 150 versions enregistrades en desenes de llengües d'arreu del món, convertida així en la cançó en català més universal.

El darrer exemple ha estat la seva adaptació al rus a càrrec del grup **Arkadi Kots** com a símbol de protesta contra el president Vladimir Putin.

Aquest estiu el periodista basc Martxelo Otamendi, director del diari *Berria*, s'interessava personalment i publicava la llista de les 100 cançons en català per la independència recollides per la revista *Enderrock*. I tan sols fa unes setmanes s'ha encampat com la pólvora a través de les xarxes socials l'oda dels ebreus **Pepet i Marieta** sobre la Via Catalana, o la triple interpretació de **Gerard Sesé, Narcís Perich i Gonçal** titulada "Mà en mà". Els millors moments de la cadena humana s'han il·lustrat a més amb la ja convertida en himne "Quan tot s'enlaira" del grup revelació **Txarango**, que ja ha pres el relleu als *lip dub* per la independència amb "La flama" d'**Obrint Pas**, convertits en rècord mundial.

El procés català ja té banda sonora. I no pas una, sinó moltes cançons que ja han esdevingut himnes populars i col·lectius. El sociòleg Salvador Cardús manifestava públicament ara fa un any -coincidint amb la gran manifestació de l'11 de Setembre- la seva preocupació per la manca de càntics i crits que tinguessin en compte les circumstàncies actuals. Va ser llavors quan, juntament amb el músic **Marcel Casellas**, l'etnomusicòleg Jaume Ayats i l'escriptor i enigmista Màrius Serra van difondre el seu clam "Què vol aquesta tropa?"

Moltes vegades s'ha estigmatitzat el poble català com una societat que no canta o que expressa de manera continguda els seus sentiments a través de les cançons. I un viu reflex d'això es podia comprovar als camps de futbol en comparació, per exemple, amb els càntics dels aficionats anglesos. El "Cant del Barça", escrit per **Josep Maria Espinàs** i Jaume Picas, amb música de Manuel Valls -i del qual cal reivindicar els arranjaments definitius del mestre Francesc Burrull- és una viva mostra de cançó popular catalana. Tot un encert d'un himne oficialitzat ara fa 40 anys pel president Montal de l'era Cruyff.

"L'estaca" i el "Cant del Barça" són dues cançons que han fet la volta al món més enllà de la llengua o del seu origen. Els seus autors encara són vius, i són un testimoni de primera necessitat de com una cançó pot ser prou poderosa per enderrocar murs i estakes, units en un clam amb el qual estem tots d'acord, tant si venim del sud com del nord, tant si estirem fort per aquí o per allà.